

ОТВОРЕНО ПИСМО

във връзка с получено в ШКОЛО писмо от г-жа Николова – директор на СУЕЕ,
относно проблем с изпращането на випуск 2025 на 15.05.2025

Уважаема г-жо Николова,

Уважаеми учители,

Уважаеми родители,

Скъпи ученици от випуск 2025,

1. Четейки първоначално писмото Ви, г-жо Николова, си представях, че учениците от 12-тите класове са направили едва ли не погром в училището – представих си изпочупени чинове, прозорци, столове, изпокъсана мека мебел в коридорите, съборени и разпилени кошчета за боклук... и какво ли още не – притесних се какво ще видя в приложените към писмото снимки. Слава Богу след това не видях това. Приложени бяха само три снимки на врати, на които аз видях просто една изляна ученическа емоция... А Вашите думи, г-жо Николова, бяха доста силни! Доста тежки! Явно написани в момент на силен афект на от случилото се. Друго обяснение за думите Ви нямам.
2. Да, този начин на изразяване на емоция от последния учебен ден - със зверско крещене и надуване на свирки, правене на поразии, возене по автомобили с насядали по прозорците им неистово крещящи младежи и други подобни нелепи изцепки, не ми харесват, не толерирам, и съм заявявала това многократно пред моите деца. Преди да напиша това писмо се усведомих дали моят син конкретно е сред крайно „изявилите се”. Очаквано получих отрицателен отговор от класната му – защото твърдя, че до някъде познавам сина си и доста съм се постарала да го възпитам добре. Допускам, че от всички 76-77 зрелостници е имало няколко, които са прекалили в „изявата” и съм убедена, че те също са осъзнали това, съжаляват и са поправили пораженията. Както и че случилото се ще им е обеща на ухото. Много мнения се изказаха в тези два дни – в подкрепа на децата, във ваша подкрепа. Всеки има право на мнение, само че е хубаво преди да го споделяме максимално добре да сме се запознали със ситуацията.
3. „огорчение и разочарование от ученици”!?!?! Г-жо Николова, това са Ваши ученици, Ваши възпитаници – Вие и Вашите колеги сте ги възпитавали – някои от тях от 12 години. Нали си спомняте, че те са подбрани по бал, за да бъдат в това училище. Често чуваме, че в училище децата ни са различни от това, което са вкъщи пред нас. Сигурно е така. Но вкъщи се държат така, както сме ги възпитали ние – родителите им. В училищния „дом” явно се държат така, както сте ги възпитали Вие. Отговорността е Ваша. Каквото позволите това се случва в училищния дом. Едни униформи не успяхте да ги убедите да носят, не успяхте да им обясните смисъла на униформата, защо и с какво тя ги отличава, какво означава, с какво и по какъв начин ги прави идентични, но и ги разграничава от други, защо е хубаво, че ги прави да

изглеждат общност, защо е хубаво да принадлежи към тази общност и защо и как да я носят тази униформа с гордост... Но сега обвинявате тях за собствените Ви грешки.

4. Искам да вмъкна нещо МНОГО ВАЖНО – в СУЕЕ има изключителни учители, които 12 години са били прекрасен пример за децата ни. Или казвате с този Ваш мейл, г-жо Николова, че Ваши колеги не са си свършили работата?!?!
5. "Ако смятате, че материалният закон не касае учениците от 12 клас"?!? Кое Ви накара да считате, че ние родителите сме на това мнение? Пуснахте едно гръмко съобщение в една затворена за отговори дискусия - не сметнахте ли, че ние имаме право на повече информация? Не сметнахте ли, че ние ще имаме въпроси, които и до момента остават без отговор? Да, вероятно някои от действията на учениците в четвъртък са укорими, но като гледам около вратите на приложените снимки... май и предишни випуски са си изливали емоцията си по същия начин, защото явно и друг път е преобладавало около вратите. Е защо никой не се сети на следващите випуски да им предложите „Плакат на випуска“, или „Алманах на випуските“, в който да пишат, да оставят отпечатъка си, посланията си, и след 20-30-50 години, когато ги викнете, за да се хвалите с тях и техните постижения, да им припомните какво са писали и какво са правили.
До колкото разбрах, щетите са отстранени и съм сигурна, че и децата вече са осъзнали, че има по-подходящ начин да оставиш следа след себе си, запечатвайки емоцията и сантимента си.
6. Безкрайно съм разочарована като родител от реакцията Ви. За мен тя е нелогична, необяснима и неправилна като педагогически подход. И тук пак казвам - не оправдавам поведението на учениците, които меко казано са се "вихрили" неадекватно. Но за отмяната на изпращането, дори в момента не мога да събера подходящите думи, освен да кажа едно – това е реакция на безсилие от Ваша страна.
Защо беше нужно едно отговорно и категорично директорско решение да бъде облечено в анкета сред учителите?! Какъв пример дадохте на колегите Ви? Всички гласували ЗА отмяната - всички те бяха ли на работа, когато се е случило това, всички ли имаха преки впечатления? До колко информирано гласуваха ЗА? Дори и тези, които са били втора смяна и изобщо не са били на работа по това време - те как взеха решение как да гласуват? Проведе ли се обсъждане на учителски съвет преди това? Защо се наложи подобен тип гласуване в Школо? Не е ли такова решение изцяло във Вашите компетенции, или просто е по-лесно други да вземат трудното решение? Държахте ли сметка на някои учители за начина им на гласуване? Не е ли редно директорът да застане и категорично, твърдо и отговорно да заяви санкцията? Не е ли така по-достойно!
7. Казвате, г-жо Николова, „нямаме право да даваме този "пример"“. А какъв пример им давате с това решение – наказание чрез анкета сред учителите? Колко ли от тях са се подписали ЗА, само за да Ви угодят и да не влязат в пререкание с Вас, или защото "не им се занимава". Не можеше ли това да се обсъди първо с родители, или поне родителския актив на всеки клас да бъде запознат. Нали си спомняте, че голяма част от цитираните от Вас ремонти, са направени и с помощта на родители. Не ви ли мина през ума, че това отношение би било обидно за всички нас - родителите, които 12 години помагаме по един или друг начин на случващото се в училището. Не Ви ли хрумна, че

ние също сме загрижени, че може предварително някои неща да се обсъдят с нас? Или ние сме важни само, когато трябва да се събират пари за нещо?

8. Това Ви писмо, г-жо Николова, ме накара да се замисля – защо се хвалите с успехите на учениците Ви, а след това ги наказвате, всичките до един?!?! Ако има изявени виновни, защо не сигнализирахте органите на реда? Все пак твърдите, че е извършено „хулиганство“. Сигнализирахте ли органите на реда? Ако не сте сигнализирали, означава ли това, че умишлено сте оставили в опасност Ваши колеги и малки деца в училището, за които твърдите, че са били „подложени на звуков физически и психически стрес“ и на „непоносимо и унизително преживяване“?

Това ли заслужаваха всички онези ученици, с чиито успехи се хвалите почти ежедневно в Социалната мрежа? Заслужаваха ли всички до един това наказание? Дошли са с букет цветя при Вас, за да поискат прошка - как не успяхте да превъзмогнете гнева, а им затръшнахте вратата пред лицата? А те - вероятно най-малко виновните, са дошли пред кабинета Ви да просят милост. Спокойно можехте да ги приемете, да ги нахокате културно и професионално - да им дадете правилния урок! Но Вие избрахте методът на затръшнатата врата. Правилно ли е от педагогическа гледна точка това? Искане ми се да знам.

9. Аз като родител съм безкрайно разочарована от този подход, който демонстрирахте. Лишавайки ги от изпращане, какво и как печелите? Какво мислите, че ще постигнете? Мислите ли, че следващият випуск ще се респектира и няма да гъкне догодина? Голяма заблуда!?! След като миналата година випуск 2024 беше също наказан при сходни обстоятелства, със същото наказание... дано след вчера да е станало ясно, че този метод не струва. За догодина ще трябва нова стратегия, нов подход. Иначе ще е същото. Създайте конкретни разписани правила относно дейностите по изпращане на випускници, разяснете ги и изисквайте спазването им! Така, както е в други училища. Контролирайте спазването им. Ама не така както "контролирате" спазването на носенето на униформи. ...

Ще Ви кажа какво спечелите според мен – окончателното им неуважение!

Добре че пред директорския кабинет друг учител, който дори не им преподава, е намерил 15 минути смисъл в това да поговори с тях. Да им се накара по правилния начин, накарвайки ги да осъзнаят грешката си, да сведат глави и да се засрамят от поведението си. Добре, че все още има учители по призвание. Самите те казват, че тези 15 минути са били най-големият им урок за всички тези 12 години в училище.

Има две професии, които са професии-каузи. Едната е лекарската, която се грижи за живота и здравето. Другата е учителската - която се грижи за БЪДЕЩЕТО. Дано сред тези випускници има такива, които да изберат учителската професия именно като кауза.

Аз, и много други като мен, помним всички свои учители. За мое щастие - те бяха и са прекрасни хора, от които съм се учила, от които съм се вдъхновявала, на които исках да приличам, с които и до днес се срещаме, обичаме, а някои след вече 26 години мога да нарека приятели. Не се притеснявам, че думите ми биха обидили някои от тях, защото съм разговаряла с много учители, които също не одобряват поведението и методите на техни колеги.

За мой късмет имам повод да се връщам понякога в моето училище и все още се вълнувам - все едно се връщам вкъщи след дълго отсъствие... Осъзнавате ли, че Ваша е отговорността и мисията и нашите днешни деца след време да се чувстват така...

Ще кажете, че за някои неща съм пристрастна. Не, не съм – синовете ми могат да потвърдят, че във всичките ни спорове по учебни теми винаги съм била на Ваша страна и на страна на всички учители. Но Вие ми отнехте възможността и правото като родител, да бъда изначално запозната със случката и да имам безпристрастно мнение.

Избирам този път да застана на страната на учениците, защото възрастните сме длъжни да сме по-мъдри, да постъпваме по-разумно, а младежите имат право да бъдат поучени по правилен начин. Мили деца, моля ви, оправдайте избора ми, както и избора на всеки родител и учител, който е застанал на ваша страна, въпреки грешката ви!

Мили родители,

Не спирайте да говорите с децата си, да ги поучавате. Колкото и да си омръзвате сами на себе си. Колкото и да омръзвате и на тях. Колкото и да ви се струва, че не ви слушат. Гарантирам ви – чуват ни, и всяка дума остава следа. Не казвайте „не ми се занимава“. Аз отдавна съм свикнала с мисълта, че съм досадна с приказването си. Но нямаме право да се отказваме! Въпреки, че за някой все ние ще сме виновни, че „не сме ги възпитали“. Ама училище за родители няма, уви. Но училище за учители има...

Уважаеми випускници,

Знам, че ви се иска сега да върнете времето назад – то никога не се връща назад. Знам, че някои неща днес бихте ги направили по малко по-различен начин. Знам, че повечето от вас са осъзнали и съжалили за някои неща от четвъртък. Убедена съм, че случката не ви е оставила съвсем приятна емоция. Може би някои от вас се чувстват дори виновни за отмяната на изпращането, осъзнавайки, че са прекалили с някои неща.

Да, трябва да знаете, и със сигурност най-големият учител (Животът) ще ви научи, че трябва да сте доста премерени в поведението си, че понякога ще трябва да сте доста потърпеливи отколкото имате сила да бъдете. Че когато има грешка, трябва да има осъзнаване, разговор, искрено извинение и прошка. Че ще се случват някои несправедливи неща, но за справедливостта винаги има смисъл да се бориш. Че пред вас ще има винаги избор и два пътя - един вероятно правилен, но труден, и втори - вероятно лесен, но той няма да ви доведе на правилното място. Накъде ще поемете, вие ще избирате, а след това отговорността, ползите, последиците, но и овациите, ще са за вас. Пред вас винаги ще има и добри и лоши примери - вие ще изберете кои да последвате. Вече сте големи и знам, че всички вие можете да ги различавате. От все сърце ви пожелавам да срещате повече добри примери в живота напред!

Животът е пред вас и тепърва ще се доказвате като личности! Преглътнете огорчението и гледайте напред! Вземайте поука и не повтаряйте грешки! Учителите, които ви обичат, ще Ви обичат завинаги и знам, че вие го усещате. Съберете се на двора в някой от следващите дни, изпейте „Клетвата“, прегръщайте се, покажете, че можете и по друг начин. Стига с това броене до дванадесет и свирене със свирки – измислете нещо романтично и интересно, така, че да ви запомнят с хубаво!

Бъдете здрави! Бъдете разумни! Животът няма да свърши с липсата на едно изпращане. Оставам с надежда, че все пак ще имате такава, защото всеки абитуриент го заслужава след 12 години, особено тези, които са се потрудили доста.

Вслушвайте се в съветите на вашите родители - те може да не са най-правилните, но са ви дадени с любов. В живота всеки си научава уроците - това е неизбежно, разберете! Просто уроците на живота се научават по два единствени начина. Първия е лесния - като се вслушваш в съвети, втория е трудния - когато не се вслушваш в съвети. Правила ще има винаги. Дали по лесния или по трудния начин вие ще разберете, че правилата трябва да се спазват. И именно спазването на правила всъщност ни прави свободни граждани на Европа и света. Не е лесно, но имайте смелостта да бъдете такива. Когато виждате, че нещо нередно се случва около вас, постарайте се да го промените – ако всички се обединяваме в тази цел, ще постигнем и непостижимото.

Две думи ми се иска да запомните: ДОСТОЙНО и ПОДОБАВАЩО. Това са две думи, които е жизнено важно да определят поведението ви за напред. ДОСТОЙНО означава да е такава, от което да не се срамувате нито вие, нито вашите близки, колеги, приятели. ПОДОБАВАЩО означава такава поведение, което да съответства на стремежите ви, на претенциите ви, и на мечтите ви.

Скъпи зрелостници от випуск 2025, малко от вас познавам лично, но искам на всички Ви да кажа: Надеждата ни е във вас, вярваме във вас, в бъдността ви, в чистите ви емоции и ви пожелавам много успехи напред! Трудете се, борете се за добри каузи! А най-хубавото е, че успехите ви занапред зависят САМО И ЕДИНСТВЕНО от вас!

На добър час!

17.05.2025

Просто един Родител